

Sněhurka a sedm trpaslíků

Laskavost, Dobro a zlo

Světově známý příběh, ve kterém opět dobro zvítězí nad zlem. Když krásná Sněhurka uteče před zlou královnou, pomoc najde ve skromném domečku hluboko v lese, kde bydlí sedm trpaslíků.

🕒 17 min

😊 5+

Dávno pradávno bylo jedno království, ve kterém vládli král s královnou srdečně a spravedlivě. Královskému páru se po čase narodilo vytoužené dítě. Jejich nádherná dcerka měla vlasy černé jako havran, pokožku bílou jako sníh a rty červené jako krev. Právě pro její sněhobílou tvářičku dostala jméno Sněhurka.

Ale bohužel královna skonala, jen co princeznu přivedla na svět.

Jak roky plynuly, král si našel novou ženu a brzy se konala další královská **svatba**. Nová královna byla sice nádherná, ale také pyšná a nečestná. Nikdo nevěděl, že je to stará čarodějnice. Do své zámecké komnaty si tajně přinesla magické zrcadlo, se kterým si často povídala.

Každý večer před spaním ho odkryla a zeptala se: „Zrcadélko, zrcadlo, kdo je **na tomto světě nejkrásnější?**“

A zrcadlo vždy řeklo pravdu: „Královno moje, nejkrásnější jste vy.“

Jednoho dne však král onemocněl a zákeřná nemoc brzy skolila i jeho. V celé zemi nastal **obrovský žal** a království bylo ponořeno do těžkého smutku.

A tak na zámku dlouhé roky žily jen Sněhurka a čarodějnice. V den, kdy Sněhurka dovršila osmnácti let, vešla královna večer do svojí komnaty, začala si před zrcadlem česat vlasy svým zlatým hřebenem a jako vždy se zeptala: „Zrcadélko, zrcadlo, kdo je **na tomto světě nejkrásnější?**“

„Vy, královno, krásná jste, ale Sněhurka je stokrát krásnější,“ upřímně odpovědělo zrcadlo.

Královna se velmi rozčilila. Svůj zlatý hřeben hodila na zem tak prudce, že se rozletěl na **maličké kousky**. Umínala si, že se Sněhurky musí co nejdříve

zbavit. Dala si k sobě zavolat jednoho z lovců a přikázala mu, aby vzal Sněhurku do lesa a tam s ní skoncoval. Jako důkaz, že rozkaz vykonal, měl královně přinést Sněhurčino srdce.

Další večer lovec odvedl Sněhurku do tmavého lesa. Ubohá dívčina už tušila, že se děje něco zlého a začala ho prosit o slitování.

„Prosím, nezabíjejte mě. Uteču a už mě nikdy neuvídíte, jen mě nechte naživu, prosím vás pěkně,“ prosila Sněhurka. Byla tak nevinná a laskavá, že lovec jí skutečně nedokázal ublížit.

Krátce se zamyslel a řekl: „Dobrá tedy, ale utíkej a nezastavuj se. Nesmíš se sem nikdy vrátit. Všichni si musí myslet, že jsi mrtvá.“ Sněhurka mu poděkovala a **rozběhla se do temného lesa**. Běžela tmavým, tajuplným lesem a ani se neohlédla. Začínala se bát a občas měla pocit, že keře a stromy k ní strašidelně mluví. Běžela dlouho předlouho, až do světlého rána, kdy **zakopla o jakousi větev a spadla na zem**. Koulela se dolů **z kopce**, a když ji konečně cosi zastavilo, spatřila malý domek obrostlý mechem. Přiblížila se k němu a **zaklepala na dveře**.

Nikdo jí neotvíral, a tak se rozhodla vejít dovnitř. Domek vypadal velmi útulně. Když uviděla na stole jídlo a vodu, vzpomněla si, že celý den nejedla, a v **břichu jí začalo vyhrávat**. Na stole bylo sedm talířků a sedm hliněných hrnečků. Z každého trošku ujedla a upila, avšak všechno se jí zdálo hodně maličké. Vešla do další místnosti, kde bylo vedle sebe sedm maličkých postýlek, lehla si přes ně a rychle usnula.

Domek patřil sedmi trpaslíkům, kteří se právě vraceli domů. Když drobní obyvatelé vešli do svého domku, okamžitě zjistili, že se něco změnilo.

Jeden z nich se zeptal: „Kdo ujedl z mého chleba?“

Potom se přidal druhý: „A kdo upil z mého hrnku?“

A třetí: „Kdo seděl na mojí židli?“

A také čtvrtý: „Kdože jedl mojí vidličkou?“

Pátý se zeptal: „Kdo snědl moji zeleninu?“

Potom šestý: „Kdo krájel mým nožem?“

A nakonec sedmý nahlédl skrz pootevřené dveře do pokojíčku.

„Podívejte se, kdože nám to leží na postýlkách!?“

Trpaslíci opatrně otevřeli dveře a udiveně se dívali na spící Sněhurku.

„Co to je za krásnou bytost?“ zeptal se jeden.

„Nevím, zkusme ji vzbudit!“ navrhl druhý.

„A proč spí v našich postelích?“ zamračil se třetí.

„Nechme ji spát. Až se vzbudí, všechno nám jistě vysvětlí,“ odpověděl čtvrtý.

A tak netrpělivě čekali, dokud se Sněhurka nezačala probouzet.

Jakmile otevřela oči, **strachem vyjekla**. Ale když se lépe zahleděla do těch malých tváří, jakýkoliv strach ji rázem přešel. Trpaslíci se jí zdáli velmi roztomilí.

„Kdo jsi? A jak ses sem dostala?“ zeptal se pátý trpaslík.

„Jsem Sněhurka. Královna mě chtěla dát zabít, ale podařilo se mi utéct. Utíkala jsem lesem a najednou jsem se ocitla před vaším domkem. Promiňte, měla jsem hlad a potom jsem únavou usnula,“ vysvětlovala.

„**Takže ty jsi princezna?**“ ozval se šestý trpaslík.

„Ano, jsem. Jen mě, prosím, neposílejte zpět. Pomůžu vám, uvařím i zametu,“ nabídla Sněhurka. Věděla, že se nikdo nesmí dozvědět, že je naživu.

„Dobře, milá Sněhurko, od nynějška patříš k nám,“ řekl sedmý trpaslík a podal jí ruku.

Od toho dne byl v domku vždy pořádek a trpaslíci byli velmi vděční, že Sněhurka zabloudila právě k nim. **Společně se bavili, zpívali a tancovali.** Ráno je vždy vyprovodila do práce, protože trpaslíci pracovali v dole. Když se večer vrátili domů, na stole už měli připravené chutné jídlo. Sněhurka bývala většinu dne sama, proto ji trpaslíci varovali, aby si dávala pozor a dovnitř nikoho nepouštěla.

Mezitím se v království zlá macecha opět postavila před svoje zrcadlo a znovu se zeptala: „Zrcadélko, zrcadlo, kdo je **na tomto světě nejkrásnější?**“

A zrcadlo odpovědělo: „Vy, královno, krásná jste, ale v lese v domku žije Sněhurka se sedmi trpaslíky a ta je stokrát krásnější.“

Královna se hned dovtípila, že lovec svůj úkol nesplnil, Sněhurku nezabil a jako důkaz ji podstrčil srdce nějakého zvířete. Nemohla žít s pocitem, že je někdo krásnější než ona. Kouzlem se změnila ve stařenku a vydala se do lesa za Sněhurkou.

Přišla až před trpasličí domek a začala křičet: „Kupte si zboží! Zboží na prodej!“

Sněhurka **odhrnula závěsy** a vykoukla z okna, ale odtud neviděla, co všechno má stařenka v košíčku. Otevřela dveře a za chvíli si už prohlížela různé barevné stuhu a šněrovačky.

„Prosím, děvče drahé, tuto ti daruji,“ řekla převlečená macecha a podávala jí červenou stuhu, „ukáž, rovnou ti ji i uvážu.“

Postavila se jí za záda a stuhu jí utáhla kolem pasu tak silně, že Sněhurka rázem nemohla dýchat. **Padla na zem** a královna se jen **škodolibě zasmála**: „Tak a už nejsi nejkrásnější.“ Otočila se a spěchala zpět do svého království.

Naštěstí byli trpaslíci už na cestě domů. Když spatřili Sněhurku ležet na zemi, velmi se polekali. Ihned k ní přiběhli, rozvázali jí stuhu a dívčina se mohla znovu nadechnout. Když se probírala, trpaslíci jí domlouvali, aby nevěřila každému, kdo projde kolem, protože královna už ví, že je u nich v domku.

Když se královna vrátila na zámek a položila zrcadlo známou otázku, nestačila se divit. Zrcadlo totiž pravdivě odpovědělo: „Vy, královno, krásná jste, ale v lese žije v domku se sedmi trpaslíky Sněhurka a ta je stokrát krásnější.“

Další den se královna znovu převlékla za stařenku, ale tentokrát prodávala hřebeny **plné jedu**.

Když přišla k trpasličímu domku, začala vykřikovat: „Kupujte! Kupujte! Nabízím vám báječné zboží!“

„Nechci nic, jděte pryč,“ zakřičela Sněhurka a rychle zavřela okno.

„To se ani nepodíváš?“ vyndala stařena z košíku pár hřebenů a ukázala je Sněhurce. Ta se jimi opět nechala zlákat a otevřela dveře. Stařena se nabídla, že dívčinu učeše, a jen co se hřeben dotkl jejích vlasů, vypustil jed a **otrávil ji**.

„Tak a máš, co jsi chtěla!“ ušklíbala se královna a rázem zmizela.

Vylekaní trpaslíci přiběhli ke Sněhurce a snažili se ji probrat. Jeden z nich si všiml, že má ve vlasech zamotaný hřeben. Když ho vyndal, Sněhurka se probrala.

„To byla určitě zlá královna, za každou cenu tě chce smést ze světa,“ zakřičel rozzlobeně trpaslík, **vykopal jámu** a otrávený hřeben zahrabal.

„Sněhurko, nemůžeš věřit nikomu, kromě nás. Nikomu neotevírej, ani si od nikoho nic neber,“ poučovali ji.

Smutná Sněhurka se styděla, protože se opět nechala obelstít. Trpaslíkům slíbila, že už dveře opravdu nikomu neotevře.

Když nastal večer, královna se opět prohlížela v zrcadle a ptala se: „Zrcadélko, zrcadlo, kdo je **na tomto světě nejkrásnější?**“

A ihned dostala odpověď: „Vy, královno, krásná jste, ale v lese žije v domku se sedmi trpaslíky Sněhurka a ta je stokrát krásnější.“

Královna nesmírně zuřila. Dokud nebude Sněhurka mrtvá, nebude mít klidný spánek.

„Musím ji otrávit tak, aby jí už nikdo nedokázal pomoci,“ říkala si královna a rychle začala **míchat jedovatý odvar**.

Nadešlo nové ráno, trpaslíci odešli do dolu a královna se tentokrát převlékla za starou žebračku. Vypadala strhaně a zuboženě; přesně tak, aby se nad ní dobrosrdečná Sněhurka slitovala.

Když procházela kolem domku, spustila: „Sladkoučká jablka, kupte jablka a pomozte ubohé stařence.“

Sněhurka se podívala ven oknem a uviděla zuboženou žebračku s košíkem plným krásných červených jablek.

„Dejte si jablíčko, krasavice,“ nabídla jí žebračka.

„Ne, děkuji, stařenko,“ odvětila Sněhurka.

„Snad se nebojíš, že je otrávené,“ vytáhla jablko z košíku, rozřízla ho na polovinu a nabídla Sněhurce, „prosím, dej si tedy jen polovinu.“

Podala jí rozkrojené jablko oknem a sama snědla druhou polovinu. Královna věděla, co dělá a otrávila jen červenou polovinu – tu, do které se právě chystala zakousnout Sněhurka. **Hryz a už bylo!** Trpká chuť jedu se šířila celým jejím tělem a Sněhurka upadla do hlubokého spánku.

Když se trpaslíci vrátili z dolu, už jí ani oni nedokázali pomoci. Hledali ve vlasech, na šatech, ale nic podezřelého nenašli. Sněhurka nedýchala. Nešťastní trpaslíci plakali celý den a navečer začali chystat rakev. Nebyla to však obyčejná rakev, ale skleněná, aby každý mohl vidět Sněhurčinu krásu. A ani ji nepochovali pod zem, jen v rakvi odnesli na vrchol kopce. Na bok rakve vyryli nápis: PRINCEZNA SNĚHURKA.

Královna byla konečně spokojená a večer se hrdě před zrcadlem ptala: „Zrcadélko, zrcadlo, kdo je na tomto světě nejkrásnější?“

Zrcadlo odpovědělo: „Královno moje, nejkrásnější jste vy.“

Škodolibě se **zasmála** a její hlas se ozýval po celém zámku. Konečně mohla klidně usínat, byla nejkrásnější na světě!

Na nehybnou Sněhurku se chodila dívat všechna zvířátka. Také jim bylo smutno. Od doby, kdy bydlela se sedmi trpaslíky, ji měla ráda a byla jejich kamarádkou.

Jednou projížděl kolem princ, a když se podíval na kopec, spatřil zvířátka, jak přicházejí k rakvi a smutně postávají. Zaujalo ho to a vydal se na celé divadlo podívat zblízka. Když přišel k rakvi, ve které ležela Sněhurka, rázem se do ní zamiloval.

„Nic krásnějšího jsem v životě neviděl. Kéž bych si ji mohl vzít za ženu,“ pomyslel si.

Rozhodl se, že si ji vezme s sebou na zámek, aby se na takovou krásu mohl aspoň dívat. Trpaslíkům se to moc nelíbilo, nad zamilovaným princem se však slitovali a nakonec souhlasili. Zdvihli rakev a nesli ji na zámek. Jeden z trpaslíků však **zakopl o kámen**, spadl a rakev pustil. Byla to šťastná náhoda, protože když rakev spadla, Sněhurce vypadlo z úst otrávené jablko. Jed přestal účinkovat a ona mohla opět dýchat. Zamrkala a usmála se.

„Kde to jsem? Co se to stalo?“ zmateně se zeptala.

„Neměj strach, všechno bude v pořádku. Postarám se o tebe a nic zlého se ti už nestane,“ promluvil k ní princ. Sněhurce se ihned zalíbil a souhlasila, že s ním půjde na zámek. Všichni trpaslíci se nesmírně radovali, že je Sněhurka živá a zdravá. **Byl to zázrak!**

Zlá královna netušila, že má opět důvod ke zlosti a jednoho večera se zase zeptala tou samou otázkou: „Zrcadélko, zrcadlo, kdo je na tomto světě nejkrásnější?“

„Vy, královno, krásná jste, ale mladá princova nevěsta je stokrát krásnější,“ zaskočilo ji zrcadlo.

Královna netušila, že tou nevěstou je Sněhurka, ale opět to nemínila nechat jen tak.

Vydala se na zámek, kde byla právě ohlášená velkolepá svatba. Když spatřila Sněhurku oblečenou v nádherných bílých šatech, nemohla uvěřit vlastním očím. Byla si jistá, že se jí už navždy zbavila.

Jakmile královnu uviděli trpaslíci, utíkali za princem a všechno mu vypověděli. Ten se hned postaral o to, aby byla královna okamžitě vyhoštěná z jejich země a už nikdy se nesměla vrátit zpět. Zrcadlo vynesli ven a **shodili z hradeb**.

A tak mohly **bít zvony štěstí** a nový král s královnou žili šťastně, dokud je **smrt nerozdělila**.